

Vårt behov av att återskapas

När jag bodde i Uppsala drog vi ut i skogen på helgerna. Det var en lättpromenerad, välkomnande och omväxlande skog som gav oss känslan som vi kallade "att vara i naturen". Inte tänkte vi på att det var plankartans "rekreationsytor". Skogen som vi upplevde som så "naturlig" var resultatet av fysisk planering!

Nu bor jag med skogen inpå husknuten i Bergslagens sydöstra utkant. I vilken riktning jag än går hejdas jag strax av ett stenigt kalhygge, en ogenomtränglig plantering eller ett spikrakt dike. De här skogarna är inte till för rekreation utan enbart för produktion. Här är det inte tänkt att någon ska promenera.

Vi har delat upp landskapet i funktioner. Produktion för sig och rekreation för sig. Precis som våra egna liv är uppdelade i arbetstid och fritid.

Det var på mitten av 1960-talet som man började avsätta särskilda områden för rekreation. Huvudargumentet för rekreationspolitiken var att arbetskraften skulle ta igen sig på fritiden och komma tillbaka till produktionen med förnyade krafter. De stadsnära skogarna blev på så sätt samhällsekonomiskt lönsamma, utan att avverkas. Samtidigt var arealanspråket för den lönsamma rekreationen måttlig. De tätortsnära rekreationsytorna utgör bara 0.5 procent av landets skogsmark.

Rekreationspolitikens logik är cyklisk. Först ska vi producera. Då bryts vi ned. Därför behöver vi *re-creation*, det vill säga vi behöver återskapas. När så skett är det dags att gå tillbaka till produktionen, låta sig brytas ned för att sedan åter söka sätt att återskapas, och så vidare.

Hur kommer det sig att vi accepterar att låta oss brytas ner i vår vardag? Vad ligger bakom det arbetsliv och den livsstil som gör att behovet av rekreation överhuvudtaget uppkommer? Finns det alternativ?

I min vision av ett hållbart samhälle återskapas människor i varje ögonblick istället för på särskilt avsatta tider och platser för

"rekreation". Det innebär en livsstil där vardagen innehåller sådant som rekreationen ger oss idag.

Vad är det då som hjälper oss att återskapas? Vi slipper ut från instängda kontors- eller industrilokaler på vår dagliga promenad eller joggingtur. Äntligen kan sinnena öppnas för dofter, färger, ljus och luft. Vi iakttar livets och årstidernas växlingar, andas djupare, gör upptäckter, känner igen.

Fjällturen hjälper oss att återskapas. Här är det känslan av att vara liten och utlämnad till naturkrafterna. Att inrikta sig på här och nu, överlevnad och upplevelse. Att njuta av det enkla, tända en brasa. Att leva med den mängd prylar som begränsas av vad jag själv kan bära. Allt detta hjälper oss tydligen att "återskapa" det vill säga "rekreera" oss själva.

En hållbar utveckling måste som jag ser det ta sin början i att var och en av oss söker efter en hållbar livsstil. En livsstil där vi inte bryts ned. Hur ser en livsstil ut där vi återskapas i varje stund? Kan vi till exempel ta med oss något av fjällturens närvaro och enkelhet in i vardagen? Det skulle onekligen vara lättare om vi *i vår vardag*, i arbete liksom fritid, kunde vistas i miljöer som lockar oss att öppna alla våra sinnen, som lockar oss att andas djupare. Miljöer som ger oss inspiration och en bekräftelse på att vi är en del av allt levande. Hur skulle landskapet se ut, i stad och på landsbygd, om detta var utgångspunkten för markanvändningen?